

Mária Zita hahotája

2025 február 12. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Semmit sem tanultak, semmit sem felejtettek. Ugyanazt m?velik, és mégis más végeredményre számítanak.

Nem kisebb személyiség tette tiszteletét a Belvárosi Szabadegyetem minapi rendezvényén, mint Petschnig Mária Zita pénzügyi javasasszony. S ha már ott volt, mindjárt meg is fejtette a magyarországi közgazdasági viszonyokat,

oda meg vissza. Ahogy szokta: „todományos” alapossággal. Figyeljék csak például ezt a sziporkát! „Mindenféle örömüzenetet össze kell szedni a kormánynak, de hallottuk, hogy kifizetik a – haha, hahahaha – tizenharmadik havi nyugdíjat, azt mindenképpen, ellentétben azzal, amit ugye Brüsszel akar, meg egyes közgazdászok Magyarországon akarnak” – kuncogta Mária Zita. A szabadegyetem (már majdnem szabadk?m?ves-páholyt írtam) közönsége viszont legfeljebb magában mosolyoghatott az elhangzottakon, ha egyáltalán.

Az eseményr?l készült felvételen legalábbis nincs nyoma, hogy a szépkorú közönség spontán álló ovációba, vastapsba kezdett volna. Meglehet, ?k is várják a tizenharmadik havit?

Ugyan miért ne kacaghatná szemközt a tizenharmadik havi nyugdíjat a balliberálisok pleisztocénb?l itt felejtett gazdasági korifeusa, aki újabban Magyar Péter programírója? (Az Övcsatos csatolmánya.) Miért ne röhöghetne jóíz?en és nagyokat Mária Zita néni a két és fél millió id?s honfitársunk bankszámlájára holnap érkez?, nem csekély összegen, mintha az valami röhejes dolog lenne? (Amúgy nem most el?ször élcel?dik a tizenharmadik havin. Mondhatni, visszaes? a hölgy.) Szabadság van, röhögjön csak! Bizonyuccse, én még egy demizsont is odagörgetek neki, ha attól fölszabadultabban megy a hahotázás.

A helyzet tudniillik az – és ez másfél évtizede így van –, hogy ciklus közben bármit és mindent ki lehet és ki szokott röhögni (gurgulázva) a magyarországi baloldal, ami nekünk, magyaroknak szomorú, fontos vagy éppen szent. Hazát, hitet, történelmet, biztonságot, családot, normalitást. Olyasmiket is, amik a (jobb)létünkhöz, a megmaradásunkhoz szükségeltetnek.

Mi mindezt többnyire nyugodtan szemléljük. Mert tudjuk, hogy el?bb-utóbb letelik a ciklus, mindannyian a szavazóurnákhoz fáradunk, és véget vetünk a dáridójuknak. Olyankor már csak mi, a többség, az átlagos-szürke-normális magyarok szoktunk nevetni. Elégedetten. És – pardon – némi kárörömmel, mert ennyi azért jár, hogy négy évig úriemberként viseltük a röhögést, fröcsögést, hídlezárást, egyetemfoglalást, pártszékházostromot, USAID- és Soros-milliárdokat, Sargentini-jelentést, brüsszeli aljaskodást, mindennapos hátbaszúrásokat, hazaárulásokat.

Érdekes, a magyarországi dollárbaloldal urnazárás táján már nem röhög; olyankor tombolni, illetve toporzékolni méltóztatik. Vidéki, részeg, suttyó, mucsai fideszeseket emleget, akik „genetikailag alattvalók”, „krokodilagyúak”, „trágyával etetett gombák”, „papucsállatkák”. És még sok egyebet is mondanak, ami nem feltétlenül szalonképes. Aztán letelik a gyászid?, ám a gyászmunkát sosem végzi el a sok kis balliberális politikus meg „szakért?”, a sok kis petschnigmáriazita.

Ehelyett folytatják ugyanott, ahol abba sem hagyták. Kiröhögik a határkerítést, ujjal mutogatnak az alaptörvény új passzusára: „Az anya n?, az apa férfi.” Gúnyolódnak azon, miért kell védeni az óvodásokat és iskolásokat a genderagitátoroktól. Nyegléskednek a miniszterelnök békemisszióján, a legbutábbak magyar katonák Ukrajnába küldésén merengenek. Legyintenek a világ egyik leggálánsabb családtámogatási rendszerére, elhazudják a rezsicsökkentés jelent?ségét, letagadják az orvosok, tanárok béremelését, a sok száz fölújított iskolát, kórházat, rendel?t, semmibe veszik a munkáshitelt. Vagy éppen röhincsélnek a tizenharmadik havi nyugdíjon.

Semmit sem tanultak, semmit sem felejtettek. Ugyanazt m?velik, és mégis más végeredményre számítanak. Reménytelen brigád.

Pilhál Tamás - www.magyarnemzet.hu

Ajánló